

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoCsp/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204341
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125204341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobkyne: O. G., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom U. XX, XXX XX U., zast. JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 25. novembra 2025, č.k. 34Csp/59/2025-148, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku II.

Mení rozsudok vo výroku V. tak, že žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom určil, že, cit.:

„I. Určuje, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2015 (ďalej aj ako „Zmluva“), je bezúročný a bez poplatkov.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v bode 5. Zmluvy, v znení: „Poplatok za poskytnutie úveru: 168,00 EUR“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Dohode o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2015 k Zmluve, v článku I., bod 7.1., v znení: „Klient sa zaväzuje, že za služby na základe uzavretej Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 39,31 EUR mesačne, pričom počet splátok je 42. Klient sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach spolu so splátkami úveru a úrokov za úver podľa uzavretej príslušnej Zmluvy o úvere.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve, v čl. 6. Základné práva a povinnosti zmluvných strán, bod 6.2. v časti, v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1 a Spoludlžník 2 sa zaväzujú pri úhrade splátky alebo iného záväzku podľa tejto Zmluvy uvádzať ako variabilný symbol číslo tejto Zmluvy. V prípade, ak tento variabilný symbol nebude uvedený, resp. bude uvedený nesprávne, čiastka sa považuje za uhradenú okamihom, kedy dôjde k jej identifikácii Veriteľom.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

V. Stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená Zmluva, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý Úver vo výške 1.680 EUR, ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 52,29 EUR, v počte splátok 42, a to až do celkovej sumy Úveru vo výške 2.364,18 EUR, pričom prvá splátka bola dohodnutá na deň 01.12.2015. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 16,94 %, RPMN bola vo výške 24,61 % a priemerná RPMN vo výške 33,96 %. Poplatok za poskytnutie Úveru bol dohodnutý vo výške 168 EUR. Žalobcovi boli reálne poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.512 EUR, žalovaný si voči žalobkyni započítal poplatok vo výške 168 EUR. Zmluvnou podmienkou 1 sa strany dohodli na poplatku za poskytnutie úveru vo výške 168,00 EUR. Zmluvnou podmienkou 2 sa strany dohodli, že „Klient sa zaväzuje, že za služby na základe uzavretej Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 39,31 eur mesačne, pričom počet splátok je 42. Klient sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach spolu so splátkami úveru a úrokov za úver podľa uzavretej príslušnej Zmluvy o úvere“. Zmluvnou podmienkou 3 sa strany dohodli, že „Dlžník, Spoludlžník 1 a Spoludlžník 2 sa zaväzujú pri úhrade splátky alebo iného záväzku podľa tejto Zmluvy uvádzať ako variabilný symbol číslo tejto Zmluvy. V prípade, ak tento variabilný symbol nebude uvedený, resp. bude uvedený nesprávne, čiastka sa považuje za uhradenú okamihom, kedy dôjde k jej identifikácii Veriteľom“.

3. Na zistený skutkový stav súd aplikoval ust. § 52, § 53, § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „OZ“), § 9, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 53 ods. 1 a 3 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Nový zákon o ochrane spotrebiteľa“).

4. Súd vyhodnotil vzťah žalobkyne a žalovaného založený titulom Zmluvy ako vzťah spotrebiteľský, a teda naň aplikoval všetky ustanovenia platných právnych predpisov vzťahujúce sa na úpravu takýchto vzťahov. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN a aj celkovú čiastku, ktorú musí žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko žalovaný v rozpore so zákonom poplatok za poskytnutie Úveru zahrnul do celkovej výšky Úveru. Uvedená nesprávnosť tým pádom spôsobuje mimo iného aj nesprávne uvedenie RPMN a celkovej čiastky Úveru. V nadväznosti na vyššie uvedené teda súd dospel k záveru, že Úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákon o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto súd žalobe v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti Úveru v celom rozsahu vyhovel.

5. Vo vzťahu k namietaným neprijateľným zmluvným podmienkam poukázal na ust. § 298 ods. 1 CSP, § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj Smernicu rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. K samotnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v článku 5. zmluvy o revolvingovom úvere, súd argumentoval citujúc z rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoCsp/6/2022 zo dňa 25. augusta 2022, že znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. V prejednávanej veci dojednanie o poplatku bolo žalovaným v zmluve o revolvingovom úvere predformulované a žalobkyňa nemohla znenie, ani obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru tak nebola so spotrebiteľkou individuálne dojednaná (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto podlieha prieskumu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka upravuje možnosť dojednania odplaty za tzv. „rezervovanie“ prostriedkov veriteľa pre dlžníka, ide o odplatu za to, že veriteľ od uzavretia zmluvy o úvere s týmito nemôže disponovať a čaká na to, kedy, v akej výške a či vôbec ich dlžník reálne bude čerpať. V danej veci však už priamo v žiadosti o poskytnutie úveru/zmluve o úvere je žalovaným predformulovaná žiadosť dlžníka o prevod čiastky úveru na jeho účet (bod 11. zmluvy), teda žalovanému je už v čase uzavretia zmluvy zrejmé, že dlžník žiada o čerpanie finančných prostriedkov okamžite, t. j. momentom uzatvorenia zmluvy, a to v plnej výške určenej zmluvou. Obdobie „rezervácie“ prostriedkov tak v danom prípade nenastáva, a preto dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľné s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľovi zaň nie je poskytnuté zo strany veriteľa žiadne

protiplnenie. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ako ani ďalšie plnenie toho istého charakteru a účelu, len pod iným názvom. Z neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovanému nevznikol nárok na plnenie voči žalobkyni, keďže neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná. Dodal, že táto zmluvná podmienka bola taktiež právoplatnými rozhodnutiami súdov vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 10CoCsp/4/2025 zo dňa 13. marca 2025 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 27CoCsp/9/2024 zo dňa 30. januára 2025.

6. K Zmluvnej podmienke 2 uviedol, že neprijateľnosť uvedenej zmluvnej podmienky vidí nielen v samotnom predmete tohto dojednania, ale aj v jeho cene a v okolnostiach uplatňovania tejto dohody. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k jej využitiu. Nakoľko uvedená podmienka môže reálne viesť k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia, čo spôsobuje značnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Z uvedeného dôvodu mal súd zato, že celá konštrukcia Dohody o poskytovaní služieb odplatu za ňu tak, ako je uvedená v bode 7.1, je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie spotrebiteľa a preto ako neprijateľná je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná (Rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/184/2024 zo dňa 7. mája 2025). Poukázal na právoplatné rozhodnutia súdov, ktorými bola vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5CoCsp/23/2023 zo dňa 28. mája 2025 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 27CoCsp/9/2024 zo dňa 30. januára 2025.

7. Napokon k Zmluvnej podmienke 3 svoju argumentáciu podporil citovaním z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/91/2020 zo dňa 7. septembra 2020, podľa ktorého táto podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže týmto ustanovením veriteľ svojvoľne neuznáva splátku úveru, hoci dlžník splátku riadne uhradil. Takouto podmienkou by sa spotrebiteľ aj napriek riadne uhradenej splátke dostal do omeškania, čo je nepochybne v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný disponuje dostatočnými technickými prostriedkami, aby aj v prípade splátky, ktorá neobsahuje variabilný symbol, alebo obsahuje neprávny variabilný symbol, túto priradil k správnej zmluve. V ďalšom poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 24Csp/26/2017 zo dňa 4. apríla 2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 18Co/90/2018 zo dňa 19. novembra 2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19CoCsp/54/2020 zo dňa 10. júna 2021, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/35/2021 zo dňa 13. októbra 2021 a rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 14Csp/88/2020 zo dňa z 13. októbra 2021.

8. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žalobný návrh žalobkyne je v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok dôvodný a určil dotknuté zmluvné podmienky za neprijateľné.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, pričom s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Cdo/173/2022 zo dňa 25. apríla 2023 uviedol, že nie je vylúčená možnosť, že by sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva a priznania finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa nepodala žalobu za účelom, aby zabránila používaniu neprijateľných zmluvných podmienok, ale len preto, že to zákon umožňuje a v budúcnosti si plánuje voči žalovanému uplatniť aj nároky na primerané finančné zadosťučinenie titulom § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, príp. § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nič pritom nevylučuje možnosť, aby sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva a aj priznania finančného zadosťučinenia. Samotná žalobkyňa pritom uviedla, že ak bude úspešná, tak si plánuje uplatňovať voči žalovanému aj primerané finančné zadosťučinenie, pričom v tomto konaní si ho neuplatňuje z dôvodu, že to nie je jeho povinnosťou a môže si to uplatňovať aj v samostatnom konaní. Žalobkyňa teda žiaden relevantný dôvod na tzv. „rozdelenie“ nárokov do dvoch samostatných konaní neuviedla. Citujúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 7Cdo/31/2016 zo dňa 23. februára 2017 konštatoval, že za analogického použitia citovanej judikatúry sa tak javí, že účelom takéhoto „rozloženia“ žalobných nárokov je len vytvorenie dodatočných trov konania, trov právneho zastúpenia. Pokusy účastníkov vyťažiť z rozdelenia pohľadávky, resp. žalobných nárokov inak žalovateľných len jednou žalobou nielenže nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva, ale počínanie v rozpore s tu uvedeným je priam ukážkovým prípadom potreby použitia úpravy vyplývajúcej

z ustanovenia § 257 CSP. Na základe uvedeného rozhodol tak, že nárok na náhradu týchto trov konania žiadnej zo strán nepriznal.

10. Proti výroku II. a súvisiacemu výroku V. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písmeno b), f) a h) Civilného sporového poriadku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol výrokom II. v rozpore so zákonom, v rozpore so stanoviskom Národnej banky Slovenska a v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ktorá je ustálená, a od ktorej odklon konajúci súd ani nezdôvodnil, čím porušil článok 2 ods. 2 CSP a § 220 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie v rozpore so zákonom nerešpektoval relevantnú súdnu prax Najvyššieho súdu SR vo veci poplatku za poskytnutie úveru. Konkrétne ide o rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/294/2019, v ktorom poukázal na to, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru, t. j. za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy, a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a pod. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zák. č. 129/2010 Z. z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry SD EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/47/2019 uviedol, pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 120,-eur, že z označenia poplatkov za poskytnutie úveru je jednoznačné, že má ísť o poplatok za poskytnutie úveru, t. j. za úkony zo strany veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru, ako napr. oslovenie dlžníka, zistenie jeho údajov, vypracovanie a uzavretie konkrétnej zmluvy, a teda úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie konkrétnej zmluvy, ktoré sú internou záležitosťou veriteľa a súčasťou jeho nákladov. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/292/2021 uviedol, že poplatok za poskytnutie úveru predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom a nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky. Výrok II. je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Súdny dvor EÚ vo veci C-621/17 uviedol, že „Článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.“ Výrok II. je v rozpore aj s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 23CoCsp/6/2022 zo dňa 20.4.2023, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/9/2022-40 zo dňa 1.6.2022, ktorým bola žaloba o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ohľadom spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru voči žalovanej Tatra banke a.s. zamietnutá. K záveru o tom, že nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku pri spomínaných poplatkoch došiel aj Krajský súd v Nitre v rozsudku 9CoCsp/21/2021 z 28.7.2021, ale tiež Krajský súd v Prešove v rozsudku 17CoCsp/46/2022 z 31.1.2023, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/19/2022-140 z 30.6.2022. Vylúčenie súdnej kontroly zmluvnej podmienky nastáva, okrem iného, v prípade, ak sú zmluvné podmienky formulované jasne a zrozumiteľne, ako sa to uvádza v paragrafe 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tento záver vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 26/13 zo dňa 30.4.2014. Európska komisia v prejudiciálnom konaní vedenom na návrh Krajského súdu v Prešove v spore Zdenka Sobotku proti spoločnosti Provident Financial s.r.o. vo svojich pripomienkach zo dňa 03.02.2014 posudzovala takzvaný administratívny poplatok v zmluve o spotrebiteľskom úvere a uviedla, že smernica 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka určujúca výšku administratívneho poplatku sa môže považovať za jasnú a zrozumiteľnú vtedy, ak je jasná a zrozumiteľná z formálneho a gramatického hľadiska a umožňuje spotrebiteľovi posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré pre neho z danej zmluvnej podmienky vyplývajú. K podobnému záveru napokon došiel aj Súdny dvor EÚ vo veci C - 621/17 v rozsudku z 3.10.2019 vo veci Gyula Kiss proti CIB bank Zrt a spol.

11. Rozhodnutie vo výroku II. je zaťažené vadou nepreskúmateľnosti a porušením práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania. Žalobkyňa bola o danom poplatku riadne informovaná a súhlasila s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru žalovanému. Poplatok za poskytnutie úveru už názvom definuje svoj obsah a význam, a teda aj protiplnenie. Národná banka Slovenska uvedený poplatok

posúdila ako vecne prípustný a neporušujúci práva spotrebiteľa. Zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na myslí iná platba ako je úrok. Ak by poplatok za uzavretie zmluvy bol neprijateľný, logicky by bol zakázaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Proti rozsudku v rozsahu výroku V. o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Namietala, že súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania napriek tomu, že bola so svojou žalobou o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti troch zmluvných podmienok, v celom rozsahu úspešná. Právne súd prvej inštancie oprel zamietavý výrok o ustanovenie § 257 CSP, tvrdiac, že vzal do úvahy, aké okolnosti viedli k uplatneniu nároku na súde a ostatné okolnosti, a to rozdelenie žiadaných nárokov do dvoch samostatných konaní. Odôvodnenie nepriznania náhrady trov konania sa žalobkyni javí byť nezrozumiteľné až nelogické. Súd prvej inštancie zrejme v čase vyhlásenia rozsudku bral do úvahy neexistujúce budúce konanie o primerané finančné zadostučinenie, o ktorom sa rozhodol, že sa musí uskutočniť, aby to zapadalo do jeho konštrukcie na nepriznanie náhrady trov. Súd prvej inštancie by však mal vychádzať zo skutkového stavu platného v čase vyhlásenia rozsudku. V čase vyhlásenia rozsudku neexistoval žiaden pokus niečo „vyťažitiť“. Nebola žiadna druhá vec a súd ani nemohol vedieť, či bude. Môže ísť o odradenie spotrebiteľov od uplatňovania súdnej ochrany voči obchodníkom, a to najmä ak sa realizuje prostredníctvom právnych služieb poskytovaných advokátmi. Zo súdnej praxe vyplýva, že spotrebiteľské právo sa v Slovenskej republike podarilo úspešne rozvinúť len vďaka Združeniam na ochranu spotrebiteľov, v súčinnosti s advokátmi, ktorí sa na spotrebiteľské právo špecializujú, pričom nepožadujú od spotrebiteľov žiadne preddavky na právne služby a na odmene sú dohodnutí s klientmi vo výške priznanej náhrady trov konania. Ak sa prestane spotrebiteľom priznávať náhrada trov konania, nebudú môcť advokáti špecializujúci sa na spotrebiteľské právo právne služby poskytovať vôbec, alebo budú musieť požadovať od klientov za úspešne poskytnuté právne služby odmenu podľa advokátskej tarify, aj keď klientom náhrada trov konania priznaná nebola. K významu určovania neprijateľnosti zmluvných podmienok vo verejnom záujme a k podmienkam určovania neprijateľnosti zmluvných podmienok, žalobkyňa poukázala na disent sudcu JUDr. A. Z., vo veci Ústavného súdu SR, sp. zn. Pl. ÚS 5/2025, z 26.2.2025. Zároveň dodala, že s totožnou argumentáciou senátu 34Csp, akú použil pri nepriznaní mi náhrady trov konania v teraz súdnej veci, sa už Krajský súd Prešov vypořiadal, uznesením sp. zn. 7CoCsp/2/2025, zo dňa 26.02.2025, keď zmenil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 34Csp/189/2023, zo dňa 12.11.2024. Pritom aj z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017, vyplýva prioritá samostatného konania v základnej veci a samostatného konania o PFZ, po právoplatnosti základnej veci, keď v odôvodnení 3 12. Najvyšší súd SR uvádza: „Okrem toho právoplatný rozsudok, ktorým súd vo výroku určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nebude len vnútornou satisfakciou pre spotrebiteľa, ale sa ním zároveň vytvára zákonný predpoklad pre uplatnenie sankcie voči dodávateľovi za to, že porušil svoju zákonnú povinnosť, a to v podobe práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.“ Súdu prvej inštancie uniká verejný záujem na určovaní neprijateľnosti zmluvných podmienok, zdôrazňovaný v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení 21.2. napadnutého rozsudku konštatuje, že v súdnej veci ide o zmluvu uzatvorenú v roku 2012 (správne ide o zmluvu uzatvorenú v roku 2015), tak Najvyšší súd posudzoval v konaní 6Cdo/127/2017 rozsudkom z 30.1.2019 zmluvu uzatvorenú v roku 2005. Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.1.2019 bol posudzovaný aj Ústavným súdom SR, v konaní sp. zn. III.ÚS 124/20, z 15.4.2020, v ktorom odmietol ústavnú sťažnosť obchodníka. Aj keď nie je vylúčená možnosť podať jednu spoločnú žalobu, v ktorej by bola spojená základná vec s vecou o PFZ, má táto alternatíva viaceré nevýhody oproti podaniu samostatných žalôb. Žaloby podávané v tzv. základných veciach, sú spravidla rôznymi kombináciami uplatnenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti viacerých zmluvných podmienok. Je známe, že spotrebiteľa sa odhodlajú na súdny spor s obchodníkom sami len výnimočne. Vychádzajúc z dlhodobých skúseností so spotrebiteľskou agendou právneho zástupcu žalobkyne, náležitej odbornej starostlivosti zodpovedá taký postup, ktorý preferuje podanie samostatnej žaloby v tzv. základnom konaní a až keď bude jasné s uplatnením ktorých nárokov bol spotrebiteľ v základnom konaní úspešný, a spĺňa tak hmotnoprávnu podmienku na podanie PFZ, takú žalobu o PFZ podá. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie odvoláva na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/173/2022, z 25.4.2023 a uvádza, že: „Nevylučuje sa ani možnosť, že by sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva a priznania finančného zadostučinenia.“ Zdá sa, že slovné spojenie

„nevyklučuje sa ani možnosť“, chápe súd prvej inštancie ako „musí sa“. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie vyjadrenom v odôvodnení 21.6. napadnutého rozsudku, že podanie samostatnej žaloby o PFZ, po právoplatnom skončení základnej veci nemožno považovať za účelné, tak z hľadiska záujmov spotrebiteľa ide o postup najúčelnejší a najhospodárnejší, ale aj najspravodlivejší, vzhľadom na jeho jednoznačnosť. Pre úplnosť je vhodné upozorniť ešte na jeden problém, ktorý môže vzniknúť pri spojení základnej veci s vecou o PFZ, a to ten, že po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorým vyhovie žalobe o základných nárokoch a súčasne o PFZ nadväzujúcich na tieto výroky, obchodník môže podať, z akéhokoľvek dôvodu, odvolanie len proti niektorému vyhovujúcemu výroku v základnej veci a nepodá odvolanie proti nadväzujúcemu výroku o PFZ. Z uvedených dôvodov považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti za zjavne svojvoľný. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že pokiaľ žalovaný vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru v odvolaní poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/294/2019, sp. zn. 5Cdo/47/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/292/2021, tak tieto rozhodnutia sú už prekonané vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, podľa ktorej je citovaná vnútroštátna judikatúra v rozpore s úniijným právom. Poukázala na aktuálny rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-280/24 zo dňa 05.06.2025, podľa ktorého: „Článok 4 ods. 2 a článok 5 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že: bránia vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorej zmluvná podmienka týkajúca sa poplatku za poskytnutie úveru, uvedená v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom, spĺňa požiadavku transparentnosti stanovenú v týchto ustanoveniach len z toho dôvodu, že jednak z názvu tohto poplatku vyplýva, že je úhradou za úkony vykonané veriteľom, ktoré sú potrebné na uzavretie tejto zmluvy a sú internou záležitosťou veriteľa, a jednak, že výška uvedeného poplatku je v uvedenej zmluve presne určená.“ Rovnako na odôvodnenie rozsudku Súdny dvor EÚ vo veci C-714/22, ktorý bol vydaný vo vzťahu k spoločnosti Profi Credit Bulgaria. Žalovaný vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru opomína ťažiskovú argumentáciu, a to posúdenie predmetného poplatku skrz ustanovenie § 53 ods. 4, písm. t) OZ, v zmysle ktorého za neprijateľné zmluvné podmienky sa považujú najmä ustanovenia, ktoré: „požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.“ Pokiaľ zamietnutie žaloby v časti o určenie neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru opiera žalovaný o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/2017 zo dňa 03.10.2019, v tomto konaní pred SD EÚ sa posudzovalo maďarské spotrebiteľské právo, ktoré nie je zhodné so slovenským spotrebiteľským právom. Smernica Rady 93/13/EHS nevyžaduje plnú harmonizáciu, preto § 53 ods. 4, písm. t) OZ nie je v rozpore so Smernicou, a preto ani rozsudok SD EÚ C-621/17 nijakým spôsobom neruší slovenskú právnu úpravu obsiahnutú v § 53 ods. 4, písm. t) OZ a navyiac, ak ustanovenie § 53 ods. 4, písm. t) OZ, ani nie je v žiadnom rozpore s rozsudkom SD EÚ vo veci C-621/17, ale je s ním v zhode, nakoľko § 53 ods. 4, písm. t) OZ ani podrobnú ani žiadnu špecifikáciu všetkých služieb poskytnutých ako protihodnotu dotknutých poplatkov, nevyžaduje. Vo vzťahu k Smernici Rady 93/13/EHS zdôraznila, že v čl. 3 ods. 3 ustanovila, že príloha obsahuje indikatívny nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé, a to na účely minimálnej harmonizácie. Nič preto nebráni tomu, aby národná právna úprava poskytla spotrebiteľom ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami vo väčšom rozsahu a na účely minimálnej harmonizácie slúži Smernica na inšpirovanie národných zákonodarcov. Vychádzajúc z tohto konceptu, slovenský zákonodarca v § 53 ods. 4 OZ transponoval postupne viaceré zmluvné podmienky a postupne tento zoznam rozširoval. S poukazom na uvedené argumenty navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené, odvolanie žalobkyne je opodstatnené.

15. Pokiaľ ide o námietky žalovaného o porušení jeho práva na spravodlivý proces, s týmito nie je možné sa stotožniť.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné

prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti.

17. Na rokovaní Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa uskutočnilo 03. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.“.

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, je potrebné považovať za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Obsah spisu neďáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napr. vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok justičný omyl.

19. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

20. Vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru je potrebné poukázať na ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa použijú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie obchodníkom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka bolo prijaté zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 13.06.2014.

21. Ak dodávateľ využíva spoplatnenie konkrétnych úkonov alebo služieb, môže na spotrebiteľa prenášať len také nákladové bremeno, ktoré bude sledovať prospech spotrebiteľa v prevažnej miere.

22. V súvislosti s poplatkom za poskytnutie úveru, zásadné stanovisko k tomuto poplatku vyslovil Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo dňa 05. júna 2025 vydanom vo veci C-280/24. Podľa tohto rozhodnutia článok 4 ods. 2 a článok 5 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorej zmluvná podmienka týkajúca sa poplatku za poskytnutie úveru uvedená v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom spĺňa požiadavku transparentnosti stanovenú v týchto ustanoveniach len z toho dôvodu, že jednak z názvu tohto poplatku vyplýva, že je úhradou za úkony vykonané veriteľom, ktoré sú potrebné na uzavretie tejto zmluvy a sú internou záležitosťou veriteľa a jednak, že výška uvedeného poplatku je v uvedenej zmluve presne určená.

23. Článok 3 ods. 1 a Článok 4 ods. 1 Smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka týkajúca sa „spracovateľského poplatku“, uvedená v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom, musí na to, aby splnila požiadavky stanovené v týchto ustanoveniach, zodpovedať skutočným službám alebo nákladom, ktoré spadajú primerane do rozsahu plnení, ktoré veriteľ poskytuje pri uzatváraní tejto zmluvy a ktoré sú na uzavretie tejto zmluvy potrebné, pričom je vylúčené, aby sa jednotlivé poplatky alebo služby, za ktoré sa tieto poplatky platia, akokoľvek prekrývali; takúto zmluvnú podmienku nemožno považovať za nekalú len z toho dôvodu, že na spotrebiteľa prenáša náklady na ekonomickú činnosť finančnej inštitúcie, pokiaľ neukladá spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky neprimerané nákladom súvisiacim s dotknutými službami alebo výške úveru.

24. Poplatok za poskytnutie úveru predstavuje skrytú sankciu vo vzťahu k žalobkyni, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalovaný bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má

zaplatiť poplatok 168 EUR, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Dá sa len predpokladať, že poplatok za poskytnutie úveru je zrejme poplatkom za akúsi administratívnu agendu s tým spojenú. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, odvolací súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Odvolací súd sa plne stotožnil a osvojuje si argumentáciu Vrchného Krajinského súdu Karlsruhe z 3. mája 2011 (17 U 192/10), v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajinový súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.

25. Ak dodávateľ využíva spoplatnenie konkrétnych úkonov alebo služieb, môže na spotrebiteľa prenášať len také nákladové bremeno, ktoré bude sledovať prospech spotrebiteľa v prevažnej miere. Ak poskytovateľ úveru má riadne s odbornou starostlivosťou poskytovať úvery, teda podnikáť podľa svojho licencovaného predmetu podnikania, nemôže poskytnúť úver bez toho, aby so spotrebiteľom uzatvoril zmluvu, ktorá v prípade spotrebiteľského úveru musela mať pod sankciou neplatnosti písomnú formu, čo je zrejme z ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Ide teda o činnosť, ktorá je pre poskytovateľa úveru nevyhnutná na to, aby mohol spotrebiteľom poskytovať úvery a spotrebiteľia sú za poskytnuté úvery povinní zaplatiť odmenu. Samotné spoplatnenie úkonu uzatvorenia zmluvy v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Pokiaľ ide o dojednanie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 168 EUR, k tomuto odvolací súd uvádza, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľné s poukazom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľovi zaň nie je poskytnuté zo strany veriteľa žiadne protiplnenie. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ani ako ďalšie plnenie toho istého charakteru a účelu, len pod iným názvom. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou v záujme spotrebiteľa nie sú a dojednanie takýchto poplatkov možno hodnotiť ako poškodzujúce vo vzťahu k spotrebiteľovi. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytne skutočné protiplnenie a naopak, tieto sú vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa.

26. Poplatky na rozdiel od úroku vyjadrujúceho cenu (odplatu) za úver, sú cenou za tzv. vedľajšie plnenie. Ak má poplatok obstať z hľadiska súdnej kontroly podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí ísť o plnenie, ktoré je pre spotrebiteľa skutočné, ktoré má pre neho význam a teda má pre spotrebiteľa akúsi pridanú hodnotu.

27. Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd odvolanie žalovaného voči výroku II. za neopodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správne potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

28. Pri rozhodovaní o trovách sa však nesprávne vychádzalo z ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

29. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočností, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok

vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže tiež dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie.

31. V prejednávanej veci za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať skutočnosť, podľa ktorej zmluva bola uzatvorená v roku 2012 (správne v roku 2015), pričom sporné zmluvné podmienky v súčasnosti už nie sú používané a žalobkyni ich dojednaním nebola spôsobená žiadna ujma. Rovnako okolnosť, podľa ktorej žalobkyni nič nebránilo, aby si jednou žalobou uplatnila tak nárok na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ako aj nárok na priznanie finančného zadostučinenia, nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa umožňujúci aplikáciu ust. § 257 CSP.

32. Žaloba, ktorou sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. určenia ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle ust. § 137 ods. 1 písm. c) CSP. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľom s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza sa z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, ktorý je založený na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeklaruje existencia, resp. neexistencia práva, ale deklaruje sa existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku (uzn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2020 vydané vo veci 2Cdo 80/2019).

33. V prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitímácie nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu. Žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vychádza zo zákonnej požiadavky, podľa ktorej spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. To sa okrem iného prejavuje v povinnosti dodávateľa nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky. V tomto prípade nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda o nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením, prípadne aj zánik celého právneho vzťahu nemôže mať žiaden vplyv na uplatnený nárok a teda na vecnú legitímáciu žalobkyne. Žalobkyňa preto aj v prípade, že nárok uplatnila žalobou po zániku záväzkového právneho vzťahu, je nositeľnou hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a teda má v predmetnom spore vecnú aktívnu legitímáciu. Opačný názor by v podstate znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj Smernici Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019 vydaný vo veci 6Cdo 127/2017).

34. Za dôvod hodný osobitného zreteľa umožňujúci nepriznanie náhrady trov konania v spore úspešnej žalobkyni nemožno považovať ani skutočnosť, podľa ktorej si žalobkyňa v žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok neuplatnila aj nárok na primerané finančné zadostučinenie. Je voľbou spotrebiteľa, či si nárok na ochranu spotrebiteľských práv a nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatní v jednej žalobe alebo dvoma samostatnými žalobami. Za zvolenú voľbu tak nemôže byť žalobkyňa ako spotrebiteľka sankcionovaná nepriznaním náhrady trov konania v spore o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, v ktorom mala plný úspech. Takto odmeniť žalovaného pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý do zmluvy zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky, nie je možné. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ust. § 388 CSP zmenil výrok rozsudku o trovách konania tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

35. Zároveň v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

36. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).